

ZİKİRLER VE DUALAR*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn... Nahmedehû bi cemîi mehâmidih. Lehü'l-hamdü kemâ yenbeğî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîne muhammedin ve âlihi ve sahbihi ecmaîn... Ve men tebiahû bi- ihsânin ilâ yevmi'l-cezâ...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân ve eyyühe'l-müslimûn!.. Feinne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr, ve bi's-senedi'l-muttasili ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

يَا بُسْرَةَ اذْكُرِي اللّٰهَ عِنْدَ الْخَطِيئَةِ يَذْكُرْكَ
عِنْدَهَا بِالْمَغْفِرَةِ وَاَطِيعِي زَوْجَكَ يَكْفِكَ خَيْرُ
الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَبِرِّي وَالِدَيْكَ يَكْثُرُ خَيْرُ بَيْتِكَ

(أبو نعيم عن بسرة)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

RE. 496/1 (*Ya bÛsre, ÛzkÛri'llâhe inde'l-hatîeti yezkÛrki indehâ bi'l-mağfireti, ve etiî zevceki yekfîki hayre'd-dÛnyâ ve'l âhireti, ve berri vâlideyki yeksur hayrı beytik.*)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Çok aziz ve muhterem cemaat-i müslimîn!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, dünya ve ahiretin hayırları cümlelerin üzerine olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri iki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin...

Peygamber Efendimiz Muhammed-i Mustafa SAS Hazretleri'nin mübârek hadîs-i şerîflerinden bir demet okuyup, dinleyip; tefeyyüz etmek, dinimizi iyi öğrenmek, inceliklerine âşina olmak, Peygamber Efendimiz'in âdâbı ile edeplenmek niyeti ile hadîs-i şerîfleri okuyoruz.

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına başlamadan önce, Peygamber Efendimiz SAS sonsuz bağlılığımızın, sevgimizin, saygımızın bir nişânesi olmak üzere, ruh-i pâkine hediye olsun diye, onun cümle âlinin, ashâbının, etbâının ve ahhâbının ruhlarına hediye olsun diye, sâir enbiyâ ve mürselîn ve cümle evliyâullâh ve mukarrabîn ruhlarına ve hassaten Ümmet-i Muhammedin irşâdıyla muvazzaf olmuş olan ulema-i muhakkikîn, verese-i nebî, sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemizin ruhlarına ayrı ayrı hediye olsun diye;

Uzaktan yakından bu hadîs-i şerîfleri dinlemek üzere kardeşlik duygusuyla, dine bağlılık hissiyle şu mescide toplanıp, cem olup gelmiş olan siz kardeşlerimizin ahirete göçmüş bütün sevdiklerinin ruhlarına hediye olsun diye;

Biz yaşayan müslümanların da Rabbimizin rızasına uygun, Kur'an-ı Kerîm'in yolunda, Peygamber Efendimiz'in izinde yaşayıp, sàlih ameller işleyip huzur-u Rabbi'l-àlemîne sevdiği, razı olduğu kullar olarak varmamıza vesile olsun diye, bir Fâtîha, üç İhlâs-ı Şerîf okuyalım, o mübâreklerin ruhlarına bağışlayalım, öyle başlayalım!

.....

a. Günah İşleyince Allah'ı Zikretmek

Bu hadîs-i şerîfte Peygamberimiz SAS râvî Bûsre'ye nasihat olmak üzere, şöyle ferman buyurmuşlar:¹

يَا بُسْرَةَ اذْكُرِي اللَّهَ عِنْدَ الْخَطِيئَةِ يَذْكُرْكَ
عِنْدَهَا بِالْمَغْفِرَةِ وَاَطِيعِي زَوْجَكَ يَكْفِكَ خَيْرُ
الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَبِرِّي وَالِدَيْكَ يَكْثُرُ خَيْرُ بَيْتِكَ

(أبو نعيم عن بسرة)

RE. 496/1 (*Ya bûsretü, üzküri'llâhe inde'l-hatîeti yezkürki indehâ bi'l-mağfireti, ve etiî zevceki yekfîki hayre'd-dünyâ ve'l âhireti, ve berri vâlideyki yeksur hayrı beytik.*)

(*Yâ bûsretü*) “Ey Bûsre! (Üzküri'llâhe inde'l-hatîeti) Hata ve günah işlediğin zaman Allah'ı an, yad eyle, zikreyle ki, (yezkürke indehâ bi'l-mağfireti) oda seni o günah karşılığında mağfiretiyle zikretsin, mağfiret eylesin.”

¹ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.398, no:8543; Bûsre RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.XV, s.852, no:43388; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXIII, s.188, no:25810.

(*Ve etii zevceki*) “Eşine, kocana itaat eyle ki, (*yekfîki hayra’d- dünyâ ve’l-âhireh*) Allah senin dünya ve âhîret hayırlarına ermene kâfi gelsin, kifayet eylesin. Dünya ve âhîretin hayırlarını sana versin.”

(*Ve berri vâlideyki*) “Anne ve babana iyi evlâtlık vazifelerini yap, itaatkâr ve iyilik yapıcı bir evlât ol ki, (*yeksur hayrı beytik*) evinin hayrı ziyade olsun, çok olsun.”

Biraz açıklamasını yapalım:

(*Üzkiri*) Muhatabı hanım sahabe olduğu için müennes siygasıyla: “Yâd eyle, zikreyle... (*Üzkiri’llâhe*) Allah’ı zikreyle...” Ne zaman? (*İnde’l-hatîeti*) “Hata, hatîe, günah, kabahat, suç işlediğin zaman Allah’ı yâd et, zikret, hatırla!”

“*Lâ ilâhe illa’llâh* de, *Estağfiru’llâh* de, *Sübhâna’llâh* de; böyle bir şekilde zikret ki, Allah da seni mağfiret eylesin.”

Demek ki, kul hata işlediği zaman ne yapacak?

Birkaç türlü davranış ihtimali var, önünde çeşitli yollar var, istediği yola girebilir. Yollardan birisi:

“—Artık ben günah işledim, Allah’ın sevmediği bir kul oldum, mahvoldum, Allah benim gibi suçlu, edepsiz bir kulu affetmez. Battı balık yan gider, artık bu iş böyle.” deyip ümitsizliğe düşmek, kolu kanadı kırılmak ve artık yaptığı işlere dikkat etmemek.

Bu bir yol; ama yanlış yoldur çünkü Allah’tan ümitsizliğe düşmek yok.

“—Hocam! Sen benim yaptığım günahın ne kadar fena bir günah olduğunu bilsen!”

Ne kadar büyük günah olursa olsun, ne kadar kötü bir iş yapmış olursan ol, pişman oldun mu, tevbe ettin mi, Allah affediyor. Allah ümitsizliğe düşmeyi yasaklamış.

Hatta *Riyâzü's-Sâlihîn*'de bir hadîs-i şerîf vardır ki, o hadîs-i şerîfte eski ümmetlerden bir günahkârın mâcerâsı anlatılır:

Adam 99 kişiyi öldürmüştü; “Acaba Allah beni affeder mi?” diye sonradan içine bir ateş düşmüş, yaptığı şeylerden pişman olmuş, affolunmasını istemeye başlamış:

“—Filanca kimseye derdini aç; o belki sana bir çare bulur.” demişler.

O da onun üzerine o şahsa, bir din adamına gitmiş. Belki birrahibe gitti, bir papaza gitti... Durdurdu söylemiş.

O şahıs da:

“—Vay! Sen bu kadar adam mı öldürdün? Vay zalim, vay katil, vay alçak! Allah seni affetmez, bu suçlar çok büyük suçlar” deyince, adam sinirlenmiş. Zaten katil, onu da öldürmüştü. Yani etmiş 100; doksan dokuz artı bir eşittir yüz. 100 kişiyi öldürmüştü.

Bunu *Riyâzü's-Sâlihîn* hadislerinde İmam Nevevî kaydediyor.

Sonra yine:

“—Benim derdime çare olacak bir ihtimal yok mu? Acaba ne olabilir?” diye araştırmalara girişmiş.

“—Falanca yerde çok daha büyük bir alim kimse var, ona git; belki sana bir çare söyler.” demişler.

O da yola koyulmuş.

“—Şunun yanına gideyim, günahlarıma tevbe edeyim, suçlarımı bağışlattırmak için neler yapmak gerekiyorsa, onları yapayım da ondan sonra Allah’ın rahmetine ereyim.” diye bir düşünceyle, niyetle yola koyulmuş ama yolda eceli gelmiş, ölmüş.

Azap melekleri ve rahmet melekleri başına gelmişler. Azap melekleri:

“—Bu adam 100 kişiyi öldürmüş bir katil. Bunu alıp götürmemiz lazım, bu azap görecektir.” demişler.

Rahmet melekleri de diyorlarmış ki:

“—Evet suçluydu, günahlıydı ama tevbe edip çare arayıp derdine merhem olacak bir şeyler bulsa, onları yapıp ondan sonra iyi bir kul olmaya niyetlenerek yola gidiyordu.”

Aralarında münakaşa olunca, nasıl olacağını bilemeyince hadîs- i şerîfte bildirildiğine göre Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne arz etmişler. Allah-u Teâlâ Hazretleri gittiği yer ile, gideceği yer arasındaki mesafeyi ölçtürmüş. Gideceği yere daha yakın olduğu için, rahmet meleklerine tevdi edilmiş, teslim edilmiş.

Hatta deniliyor ki:

“—Allah-u Teâlâ Hazretleri o tarafın mesafesini kısalttı, yeryüzünü kısaltarak, dürerek onu afv u mağfiret etti.”

Bu bizim için bir müjdedir.

O hadîs-i şerîf, bu hadis-i şerîf ve daha başka hadîs-i şerîfler bir müjdedir ki, günah işlediğimiz zaman, kabahat, hata yaptığımız zaman, çare ümitsizliğe düşmek değil. Olan olmuş, yıkılan yıkılmış, kırılan kırılmış, bir kabahat olmuş, ortada; pişman olup tevbe edip bir daha yapmamaya azmederek;

“—Çok hata ettim, düzeltir misin? Çaresini nedir?” diyerek çare arayıp doğru yola girmektir. Yüzü ne kadar kara olsa suçu ne kadar çok olsa Allah yine ümitsizliğe düşmeyi yasak ediyor ve affedeceğini bildiriyor.

Affeder. Hakikaten kul samimi olarak dönerse, tevbe-i nasûh ile tevbe ederse Allah-u Teâlâ hazretleri geçmiş günahlarının hepsini affeder, onu iyi bir kul olarak kabul eder. Ama “Sözünde durmazsa yine günahlara dalarsa o zaman eskiyi ve yeniyi hesaba dâhil eder.” diye hadîs-i şerîflerde geçiyor.

O bakımdan ey Allah’ın hata işlemiş olan kulları! Günahkâr kulları! Hatanızın hata olduğunu anladığınız anda, pişmanlık duyduğunuz anda tevbe edin, Allah’ı zikredin! Çare Allah’ı zikretmektir, tesbih eylemektir.

Fâtiha Sûresi’nde bizim için, Allah’a nasıl yalvarıp yakaracağımıza dair bir usul, edep gösterilmiştir. İlk önce nasıl başlanıyor? Hemen (*ihdina’s-sırâta’l-müstakîm*) diye başlanmıyor. İlk önce (*Bi’smi’llâhi’r-rahmâni’r-rahîm*) diye başlanıyor. Ondan sonra, (*el-hamdü li’llâhi rabbi’l-âlemîn*) “Hamd Allah’ındır.” deniliyor.

Allah'ın Rahman ve Rahim olduğu (*er-rahmâni'r-rahîm*) diyerek hatırlanılıyor. (*Mâlîki yevmi'd-dîn*) olduğu hatırlanılıyor.

“—Yâ Rabbi! Biz sana iltica ederiz, biz senin kulunuz, ancak senden yardım isteriz, ancak sana ibadet ederiz.” deniliyor.

Ondan sonra, (*İhdina's-sırâta'l-müstakîm*) deniliyor. Demek ki burada da anlıyoruz ki, önce Allah zikredilecek, hamd edilecek, tesbih edilecek, tekbir getirilecek; usul, âdâb erkân böyle...

“—Yâ Bûsre! Hata işlediğın, kabahat yaptığın zaman Allah'ı zikret ki o da o günaha mukabil seni afv u mağfiret eylesin.”

Allah-u Teâlâ Hazretleri o zikrin, tesbihin hürmetine; *Lâ ilâhe illa'llah, Estağfiru'llah, Allahu ekber, Allah Allah Allah, yâ Rab, yâ Rab, yâ Rab* demek hürmetine mağfiret ediyor

Burada Gülistan sahibi Şeyh Sa'dî'nin kitabına aldığı bir hadîs- i şerîfi hatırladım. Bir vaiz efendi bizim camimizde okumuştı da bir başka şahıs da onunla uzun boylu tartışıp “Nasıl olur?” diye kabul etmek istememişti. Ama hadîs-i şerîf var. Ben de biliyorum, okudum; *Gülistan*'da da var.

“Günahkâr bir kul ‘Yâ Rabbi!’ dediği zaman, Allah ona nazar etmez. Yine “Yâ Rabbi!” diye yalvarmaya devam edince, Allah yine nazar etmez. Yine “Yâ Rabbi! Yâ Rabbi!” diye yine Allah'ın adını anıp iltica edince, o zaman Allah-u Teâlâ Hazretleri der ki:

(*Yâ melâiketî*) “Ey benim meleklerim! Şahit olun ki ben bu kulumu afv u mağfiret eyledim.

Çünkü bu kulum benden başka Rab olmadığını bildi, bana döndü, bana iltica ediyor.”

(*Kad istahyeytü min abdî*) “Ben kulumdan utandım. O böyle ‘Yâ Rabbi, yâ Rabbi, yâ Rabbi!’ derken ben onu afv u mağfiret etmemeye utandım. Şahit olun ki affediyorum, affettim.”

Peygamber Efendimiz’in hadîs-i şerifinde geçtiğine göre Cenâb- ı Hak böyle buyuruyor.

Demek ki Rabbimiz’in rahmeti ne kadar geniş. Kul günahı işliyor ama pişman olup “Yâ Rabbi, ya Rabbi, ya Rabbi!” deyince Allah-u Teâlâ Hazretleri (*kad istahyeytü min abdî*) diyor:

“—Ben kulumdan utandım; affetmemeye utanırım, affederim.”

Kul günahı işliyor, bizler işliyoruz, utanmadan günah işliyoruz;

Rabbimiz mağfiret etmemeye utanıyor.

O bakımdan Allah’ın rahmetinin genişliğini bilerek, ona göre Allah’ı çok zikrederek, tevbe ve istiğfar eyleyerek günahlarımızın bağışlanmasını isteyelim, muhterem kardeşlerim!

Sonra devam etmiş tavsiye-i nebeviyyesi, ne diyor: (*Ve etîi zevceki*) “Kocana da itaat et!”

Karşısındaki şahıs evli, ona; “Kocana itaat et!” diyor. Bunun karşılığında ne olacağını da şöyle buyuruyor.

(*Yekfîki hayra’d-dünyâ ve’l-âhireh*) “Allahu Teâlâ hazretleri bu itaatin hürmetine, senin dünya ve âhiretinin hayırlarla dolmasına, dünya ve âhiret hayırlarına ermene kâfi gelir. Seni dünya ve âhiretin hayırlarına erdirir.”

Demek ki, kadın kocasına itaat edecek; bizim sistemimiz böyle... İslâm'ın aile yuvası sisteminde itaat kadına düşüyor. Kocasına itaat etmesi gerekiyor; kadının vazifesi bu.

“—Ben kendi başıma buyruğum, nasıl istersem öyle yaparım. Dışarıda çalışacağım; istediğim vakit giderim, istediğim zaman gelirim. İstediğim mantoyu alırım, istediğim kıyafeti giyerim. İstediğim şekilde süslenirim, taranırım. Kimse bana karışamaz. Memlekette hürriyet var, demokrasi var, kanun var, nizam var. Binâen aleyh, ben ne istersem öyle yaparım.”

Demokrasi edepsizlik değildir; hürriyet cıvıklık demek değildir. Kadın his tarafı galip olan bir varlık olduğundan, o kocasına itaat edecek, kocası onu himaye edecek.

Kocasının da ona baskı yapmaması hususunda, rızkını, giyimini temin etmesi hususunda onu güzel bir şekilde barındırması hususunda ayrıca vazifeleri var:

“—Sen zahmeti çek, bu hanımı rahat ettir!” diye İslâm erkeğe vazife yüklemiş.

Meseleye bakış tarzına göre yorum değişir.

“—İslâm'da kadın esir!”

Hayır! İslâm'da kadın hanımefendi! Evin içinde oturuyor; erkek hizmetçi, evinin kömürçüsü, kalorifercisi, pazarcısı, çarşıcısı, kâhyası, her şeyi...

“—Avrupa'da kadın hür, erkekle eşit!”

Yalan! Yanlış! Avrupa'da erkek kalleş, erkek erkeklikten nasipsiz, yükün yarısını karısının omzuna atıyor, keyfine bakıyor. "Sen ne istersen öyle yap." derken kendisi de ne isterse onu yapıyor. Zavallı kadın, sabahın erken saatinde gidecek, çalışacak, eve beraber girecekler, bir de ev işlerini yapacak.

"—O mu iyi? Bu mu iyi?"

Bu daha iyi...

Avrupa'dan elçinin karısı gelmiş; buradan İngiltere'ye mektup yazıyor:

"—Kardeş! Ben buraya gelinceye kadar sanırdım ki müslüman kadınları esirmiş, hareme kapatılmış, başlarına zebellah gibi adamlar dikilmiş. Kim bilir zavallılar ne perişan! Fakat buraya geldim, gördüm ki hiç de öyle değil. Son derece zarif, son derece rahat, son derece huzurlu yuvaları var." diyor.

İslâm ailesini, Osmanlı aile tipini methediyor. Leydi Monteggü yani İngiltere elçisinin karısı buradan mektuplar yazmış *Leydi Montegü'nün Mektupları* diye de basılmış.

Obakımdan, bizde kocaya itaat etmesi uygundur. İslâm vazifeleri, hakları, salâhiyetleri, ödevleri taksim etmiştir. Talebenin görevi şunlar, hakları şunlar; hocanın görevi şunlar, hakları şunlar; hanımın hakları şunlar, görevleri şunlar; beyin hakları şunlar, görevleri şunlar; müşterinin durumu şu, satıcının durumu bu; büyüğün durumu bu, küçüğün durumu bu. Zulmü yasaklamış, haksızlığı yasaklamış; adaleti emretmiş, herkese de vazifelerini tarif etmiş.

Bundan daha güzel sistem mi olur?

Bir tarafa; “Sen buna itaat edeceksin.” derken, “Sen buna esir ol.” dememiş. Öbür tarafa da tavsiye etmiş.

Her şey gayet güzel, mantıkî bir ölçü içinde, gayet güzel bir sistem halinde tıkır tıkır çalışırsa çalışır. Ama çalıştırılmazsa o zaman netice alınamaz.

Çok güzel bir arabayı, acemi bir çırağın eline verirsen ne yapar? Götürür bir duvara çarpar. Araba güzel ama kullanıcısı berbat! İslâm da güzel bir sistem ama millet kullanmasını bilmiyor, tek taraflı olarak çalıştırıyor; haklarını istiyor, görevlerini vazifelerini yapmıyor. O zaman sistem bozulur, haksızlıklar olur.

Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki Türkiye’deki müslümanım diyen ahalinin çoğu, İslâmî şartlara gerçek mânasıyla tam riayet etmiyor. Bu bir gerçek... Herkes Kur’an okusun, hadîs-i şerîfleri okusun, görsün bakalım kendisinin ne derecede müslüman olduğunu... Bağırmamız, çağırmamız, yumruk atmamız, tokat atmamız, esmemiz, tozmamız, ev hayatımız, karılığımız, kocalığımız, işçiliğimiz, patronluğumuz, talebeliğimiz, hocalığımız her şeyimiz bozulmuştur. Herkes Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin emrine uygun, Peygamber Efendimiz’in sünnetine muvafık tarzda kendisini düzeltmeli!

“—Kocana itaat et; Allah sana dünya ve âhiretin hayırlarını versin.” diyor Peygamber Efendimiz.

İtaatte çok bereket vardır, çok hayır vardır.

(*Ve berri valideyki*) “Anne ve babana iyi evlâtlık et, iyi evlâtlık vazifelerini yap, ziyaret et, elini öp, hürmet et, yardım et, hizmet et! (*Yeksür hayru beytik*) Evinin hayrı, bereketi çok olur.”

İnsanın hem evinin hayrı, bereketi çok olur hem de rızkı bol olur hem de ömrü uzar. Başka hadîs-i şerîflerden biliyoruz; sıla-ı rahim yapıldığı zaman, ana babaya itaat edildiği zaman, hem hayır ve bereket artar, hem insanın ömrü uzar. hem de rızkı bol ve geniş olur. Hem de anne ve babaya yapılan yardımların ikramların sevabı, cihada harcanan para kadar çoktur.

Onun için anne ve babası sağ olanlar, anne ve babalarına güzel evlâtlık yapsınlar. Lütfen güzel evlâtlık yapsınlar, İslâm’da evlâtlık nasıl yapılırmış onlara göstereyim.

Bizim fakülteden talebelerimizden bir tanesi –birkaç defa bunu anlattım ama yeri geldikçe anlatmakta fayda görüyorum—sakallı bir çocuk olarak benim karşıma geldi:

“—Oturabilir miyim hocam?” dedi, oturdu.

Ben masadayım, o da karşımda...

“—Hocam! Ben müslümanca yaşamak isteyen bir gencim.” dedi. Sakal bırakmış, mazbut bir delikanlı, üniversite talebesi. “Annem ve babam bana dargın, eve beni almıyorlar.” dedi.

“—Eyvah!” dedim ben o zaman; “Yardıma ihtiyacın varsa yardım edeyim?”

“—Yok, malî durumum iyi; gelirim, kazancım var. Malî bakımdan bir sıkıntım yok. Yalnız annem babam bana dargın, beni evden kovdu, babam eve almıyor.” dedi.

“–Niye?”

“–Benim sakallı olduğuma kızıyor, müslüman olduğuma kızıyor.”

“–Baban ne iş yapar?” dedim.

Saz imal ediyormuş; yani biraz İslâm’dan uzak bir şey olduğu anlaşılıyor. Dedim ki:

“–O seni kovsa bile senin ona evlatlık vazifen var. Sen ona bir mektup yaz.” dedim. Allah o anda aklıma öyle getirdi. De ki:

“–Çok değerli babacığım ve sevgili anneciğim! Siz beni evden kovdunuz. Müslümanlığımdan dolayı kovdunuz. Halbuki benim bir müslüman olarak size güzel hizmet etmem lâzım, hizmette bulunmam lâzım. Size karşı evlâtlık görevlerim var, ama siz benim İslâm’dan ayrılmamı istiyorsunuz. Sevgili babacığım, sevgili anneciğim! İslâm’dan ayrılamam, İslâm’dan ayrılmam mümkün değildir. Çünkü o imanımla, ahiretimle ilgili, bunu yapamam. Ama izin verin, benim Müslümanlığıma kabul edin, beni Müslümanlıktan vazgeçirmeye çalışmayın, ben size yine evlatlık vazifemi yapayım, ben size hizmet etmek istiyorum. Dışarıda da yaşarım; ama benim size hizmet etmem lazım, bana bu fırsatı verin.” gibi bir şeyler yazmasını o zaman tavsiye ettim.

Aradan bir zaman geçti, çocuk geldi, yanında bir kız, başörtülü, uzun mantolu, eldivenli. Kapıyı çaldı;

“–Hocam! İçeriye girebilir miyim?” dedi.

“–Tabii, girersin, buyur.” dedim.

Oturdu; ben yanındaki nişanlısı sandım. Uzun boylu, güzel bir kapalı hanım kızcağız.

“—Hocam! Bunu tanıyor musunuz?” dedi.

“—Tanımıyorum, ilk defa görüyorum.” dedim.

“—Bu benim kız kardeşim.” dedi.

“—Mâşâallah!”

“—Bu sizin bana tavsiye ettiğiniz mektubun neticesi...” dedi.

“—Ben sizin dediğiniz tarzda bir mektup yazdım. Benim mektup evde bomba tesiri yapmış. Aile alt üst olmuş, babam ağlamış, annem ağlamış, kız kardeşlerim bir başka hallere girmişler. Ondan sonra bana, ‘Pekiye, gel evlâdım!’ dediler, gittik, ben de evlatlığıma devam ettim, kız kardeşim örtündü. ‘İslâm madem bu kadar güzel dinmiş.’ dedi, böyle kapandı.”

Ben de “Maşaallah!” dedim, sevindim. Aradan bir zaman geçti;

“—Müjde hocam!” diye tekrar odama geldi.

“—Ne oluyor?” dedim.

“—Annem babam bütün aile hacca gidiyoruz.” dedi.

Evladının müslüman olmasına tahammül edemeyip evden kovan; “Defol! Senin gibi yobaz çocuk istemiyorum.” diye kovan bir babanın sonunda geldiği nokta nedir?

“—Müslümanlıktır.”

Onu o noktaya getiren nedir?

“—Müslümanlığın güzelliğidir.”

Muhterem kardeşlerim!

O bakımdan annenize, babanıza iyi muamele edin!

Annesi babası olan, velev gâvur bile olsa – bizim rahmetli büyüklerimiz öyle derdi, rahmetli annem öyle derdi– “Kiliseye götürmeyecek ama kiliseden gelirken omuzuna alıp getirecek. Kötülük yapmasına yardımcı olmayacak ama oradan dönüşte omzuna alıp getirecek.” derdi.

Annenize babanıza iyi muamele edin! Hepimiz genel prensip olarak İslâm'ın güzel ahlâkını takınır, üzerimizde nümune olarak çevremize gösterirsek, dünyayı fethederiz.

Dünyada İslâm ile yarışacak, onunla rekabet edecek bir başka sistem yok. Tek yol İslâm; ama biz İslâm'ı güzel temsil edebilmeliyiz. Güzel temsil edersek, tam müslümanca temsil edersek, o zaman herkes İslâm'a gelir. Kötü temsil edersek hem müslüman gibi görünüp, sakal bırakıp, sarık sarıp, şalvar giyip de kaba saba bir insan olursak, o zaman bize kızması gereken insanlar bizim şahsımızda İslâm'a da kızar.

O bakımdan lütfen kılığı kıyafeti itibariyle müslümanca olan kimseler her hareketine, her sözüne daha bir başka türlü dikkat etsin. Bilsin ki o sakalından dolayı karşısındaki ona laf söyleyecek; “Vay sakallı vay!” diyecek, açacak ağzını, yumacak gözünü. Onun için fedakâr, edepli, tam derviş olacağız.

Dün akşam bir arkadaşla konuşuyorduk:

“—Hocam! Hayatta çok çalkantılar geçirdim, çok yollar denedim. En güzel yol olarak dervişliği gördüm. En güzel yol olarak, çare dervişlik.” diyor.

Hakikaten öyle... Şimdi bu devirde Yunus Emre aramızda olsa Türkiye’yi fetheder, dünyayı fetheder.

“—Neden?”

O güzel huyuyla, güzel ahlâkıyla, tatlı sözüyle, güleç yüzüyle, bükük boynuyla, yaşlı gözüyle, etrafa baktığı zaman ibret alan, o güzel duygulu kalbiyle ortalığı fetheder.

Biz de öyle olalım, biz de o yolun yolcusuyuz. Biz de tatlı dilli, güleç yüzlü, güzel ahlâklı, fedakâr, İslâm’ı güzel temsil eden insanlar olursak...

O zaman bak ne diyor Peygamber Efendimiz:

“—Ana babana iyi davran; evinin hayrı, bereketi çok olur.” diyor.

O neresi? O neresi?

İkisi ayrı yerde gibi ama yine evin hayrına bereketine tesir ediyor. Biz güzel ahlâklı olalım, cemiyete güzel ahlâk ile muamele edelim, ağzımızdan kötü söz çıkmasın, kendimizden kötü hareket çıkmasın, her hareketimiz zarif, olgunca, kibarca olsun, o zaman herkes meftun olur, bize hayran kalır.

Komünist bir yazar, sonradan dönmüş, gazetede hatırasını yazıyor:

“—Hatalı olduğumu şimdi anlıyorum. Her şeyi unuttum, bir şeyi unutamıyorum. Bizim okulda müslüman bir çocuk vardı. ‘Ben yanlış yoldayım.’ diye, bana öyle bir kindar bakardı, öyle bir soğuk muamele ederdi ki, hâlâ onun yarası yüreğimde.” diyor.

Bak dönmüş, doğru yola gelmiş ama o sert bakışın, okötü davranışın kalbinde bıraktığı iz hâlâ silinmemiş.

Tatlı tatlı hareket edelim!

Geçenlerde de söylediğim gibi yolculuk esnasında bir camiye namaz kılmaya gittim. Baktım birisi teskereyle harç taşıyor, caminin meşrutasına yardım ediyor.

“—Nerelisin, neyin nesisin?” diye namazdan sonra biraz sohbet ettik.

“—Nerede okudun?” dedim?

“—İzmir’de İktisâdî Ticarî İlimler’de okudum. O zaman biraz yanlış yoldaydım.” dedi.

“—Hangi yanlış yoldaydın?” dedim?

“—İşte biraz solcuydum, komünisttim ama şimdi düzeldim.” dedi.

Düzelir kardeşlerim, hepsi düzelir. Bu kardeşler belli bir kültürle yetiştikleri için, bu tarafı bilmedikleri için, bizi yanlış yolda sanıyorlar. Kapitalizmin zorbalıklarını görüyor, haksızlıklarını görüyor, sosyal adalet fikrinden o tarafa kayıyorlar. Bilmiyorlar ki İslâm’da bunların o aradığı adaletin, merhametin daha âlâsı var. Yanlış telkinlerle yanlış yollara gitmişler.

Biz yumuşak davranırsak gerçeği gorecekler inşaallah.

Allah rahmet eylesin, yarın vefatının sene-i devriyesinde hatimlerle anacağız. Muammer Dolmacı kardeşimiz Bayındırlık Bakanlığı'nda müsteşar idi; bakandan sonra en yüksek, en kuvvetli şahsiyet idi.

Bayındırlık Bakanlığı'na onu ziyarete gidiyordum. Merdivenlerden yukarıya, oradan da aşağıya doğru kalabalık bir heyet iniyordu. Kendi aralarında konuşuyorlar, ben de dinliyorum. Yukarıya ıkıyorum; birbirini tanımayan insanlarız. Ben ıkıyorum; o inenler:

“—Aşk olsun Muammer beye, işimizi yapmadı ama adamı yine seviyorum.” diyor.

işlerini yapmamış, demek ki uygun bir şey söylememişler, yapılacak bir şey değil ama öyle tatlı dilli, güleç yüzle konuşmuş ki ayrılanlar işleri yapılmadığı halde memnun ayrılıyorlar.

Böyle olabilir:

“—ok kıymetli kardeşim, aziz kardeşim! Sen bir şey istiyorsun, mümkün olsa yapardım ama yapılması mümkün olmadığından, istediğin şey şu şu bakımdan mahzurlu olduğundan yapamıyorum, kusuruma bakma!” dedi herhalde, öyle anlaşılıyor, gönüllerini fethetmiş.

Yapılan iyilik eskimez kardeşim. Eskilerimiz;

“—Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı kalır.” derler.

İyilik unutulmaz, bir güleç yüz unutulmaz. Bir güler yüz, bir tatlı dil, bir yerdeki bir yardım hiç unutulmaz. Onun için iyilik yapmayı prensip edinelim. Adamlar bizim hâlimizden İslâm'ı müşahhas olarak görsünler. “Tamam, müslümanlar böyle oluyor.” desinler. Müslümanlardan korkmasınlar, müslümanlara kızmasınlar, müslümanları kötü, kaba saba sanmasınlar. Bizim sakalımızı görünce korkuyor. Cübbemizi görünce korkuyor, yumuşak yumuşak davranılırsa inşaallah anlarlar. Hadisi biraz daha tekrar edip geçelim.

“—Yâ Bûsre! Yaptığın gûnahtan sonra pişman olunca hemen Allah'ı çok zikret ki, Allah da seni mağfiretiyle karşılasın, zikrettiğin için kusurunu bağışlasın. Kocana itaat et ki, Allah sana dünya ve ahiretin hayırlarını ihsan eylesin, kifayet eylesin. Ana babana güzel evlâtlık, iyi evlâtlık vazifelerini yap ki evinin hayrı bereketi çok olsun.” diyor, bunlara dikkat edelim!

Evliler aile saadetini korumaya çok dikkat etsinler. Karı, kocasına itaat etsin, Koca, karısını himayede bulunsun, bağlılığını kaybetmesin. Evlâtlar anne ve babalarına hürmetkâr olsunlar.

b. Sıkıntı Zamanında Okunacak Dua

Taberânî ibn-i Abbas RA'dan rivayet etmiş. İbn-i Abbas Peygamber Efendimiz'in akrabası, amcazâdesi olmuş oluyor. O kendi akrabalarına hitaben, Peygamber Efendimiz'in şöyle buyurduğunu anlatıyor:²

² Taberani, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VIII, s.226, no:8474; Beyhaki, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.258, no:10230; Taberani, *Dua*, c.I, s.313, no:1030; Heysemi, *Mecmaü'z-Zevaid*, c.X, s.197, no:17132; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.II, s.121, no:3430; *Camii'l-Ehadis*, c.XXIII, s.202, no:25843.

يَا بَنِي عَبْدِ الْمُطَّلِبِ إِذَا نَزَلَ بِكُمْ كَرْبٌ أَوْ حَمَةٌ
أَوْ جَهْدٌ أَوْ لَأْوَاءٌ فَقُولُوا اللَّهُ اللَّهُ رَبُّنَا لَا شَرِيكَ
لَهُ

(طب. عن ابن عباس)

RE. 496/2 (*Yâ benî abdi'l-muttalib, izâ nezele biküm kerbün ev cehdün ev le'vâü, fekülü: Allàhu allàhu rabbünâ lâ şerîke leh.*)

(*Yâ benî abdi'l-muttalib*) “Ey Abdülmuttalib oğulları! (*İzâ nezele biküm kerbün ev cehdün ev le'vâü*) Sizin başınıza bir belâ, bir üzüntü, bir meşakkat veya bir sıkıntı gelirse, (*fekülü: Allàhu allàhu rabbünâ lâ şerîke leh*) ‘*Allàhu allàhu rabbünâ, lâ şerîke leh*’ deyin.” diye tavsiye eylemiş.

Sizin de hatırınızda olsun; başınıza bir sıkıntı, bir üzüntü, bir meşakkat, bir dert, bir belâ geldiği zaman, (*Allàhu allàhu rabbünâ lâ şerîke leh*) diyeceğiz. Bunu defterinize yazarsanız hatırınızda olur. Zaten bilinen şeyler.

Mânâsı nedir?

Allah Allah diye Allah'ın ismini iki defa söyledikten sonra, (*Rabbünâ*) “Rabbimiz” veyahut “Ey Rabbimiz!” mânâsına gelir.

(*Allàhu rabbünâ lâ şerîke leh*) “Allah bizim Rabbimiz'dir, onun şerîki yoktur.” mânâsına gelir. Şerîki, nazîri yoktur. Her şeyi o işler, her şey onun takdiriyle olur.

Tabi bu söz; “Bu sıkıntıyı da başımıza takdir edip kader olarak getiren, gönderen odur, kaldıracak olan da odur.” gibi bir mânâ ile söylenmiş oluyor.

İnsan böyle iltica edince, Allah-u Teâlâ Hazretleri iltica eden, dua eden, kendisine bağlanan kulunu dünya ve âhiretin hayırlarına erdirir; bunu bilelim.

Bunu biz her Fâtiha okuduğumuz zaman; “Yalnız sana ibadet ederiz, yalnız senden yardım dileriz.” diye söylüyoruz.

Gerçekten bu sözümüze uygun olarak, yalnız Allah’tan yardım isteyelim, başkasına el açmayalım ve ona iltica etmesini bilelim. O zaman inşaallah sıkıntılarımız izale olur, istediğimize ereriz, muradımıza nâil oluruz, dünya ve âhiretin hayırlarına mazhar oluruz.

c. Yemek Yedirmek, Güzel Konuşmak

Üçüncü hadîs-i şerîf:³

يَا بَنِي عَبْدِ الْمُطَّلِبِ عَلَيْكُمْ مِنَ الْجَنَّةِ إِطْعَامُ
الطَّعَامِ وَإِطْيَابُ الْكَلَامِ يَا بَنِي عَبْدِ الْمُطَّلِبِ
أَطْعَمُوا الطَّعَامَ وَأَطْيَبُوا الْكَلَامَ

(هناد ع ن محمد بن المنكدر مرسلًا؛ ك. ع ن ح سين)

³ Hennâd, *Zühd*, c.I, s.347, no:646; Muhammed ibn-i Münkedir Rh.A’ten. Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.V, s.9, no:7870; Câbir ibni Abdulah RA’dan. Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.III, s.135, no:2911; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c. XXVI, s.374; Hz. Hüseyin RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.IX, s.243, no:25841; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XXIII, s.205, no:25849.

RE. 496/3 (*Yâ benî abdi'l-muttalib, aleyküm mine'l-cünneti: it'âmü't-taâmi, ve ityâbü'l-keîâmî; yâ benî abdi'l-muttalib, et'îmü't-taâme, ve etîbü'l-keîâm*)

Bu da yine Abdülmuttalib oğullarına. Abdülmuttalib Peygamber Efendimiz'in dedesi oluyor; Şeybe isimli. Abdülmuttalib oğulları da amcazâdeleri ve saire dededen olan akrabaları olmuş oluyor. Hz. Hasan'dan İbn-i Asâkir rivayet etmiş. Hennâd'ın kitabında da var. Bu Hasan Peygamber Efendimiz'in torunu da olabilir, tâbînin büyüklerinden Hasan-ı Basrî Hazretleri de olur. Burada o kadar geniş izahat verilmemiş.

(*Yâ benî abdi'l-muttalib*) “Ey Abdülmuttalib oğulları! (*Aleyküm mine'l-cünneti*) Kalkanlarınızı, siperlerinizi alın!”

Cünneh, kalkan demek. Darbe, mızrak, ok, kılıç geldiği zaman arkasına sığınmak veya onu tutmak, karşılamak için savaşta ellerine kalkan alıyorlar.

“—Kalkanlarınıza sahip olun, kalkan sahibi olun, kalkan alın, kalkanlarınızı ele alın.” demiş oluyor. Ne demek olduğunu da izah etmiş:

“—Harp mi var? Kalkanı eline nasıl alacak?”

Peygamber Efendimiz; hakikaten gidip kalkanı eline almasını mı istemiş?

“—Hayır! Mânevî mânada demiş.”

Başınıza çok belâlar gelebilir; düşmanın size ok attığı gibi veya mızrak savurduğu gibi veyahut kılıcı kaldırıp ‘Pat!’ diye vurduğu gibi çeşitli dertler, belâlar gelir. Mânevî, mecazî mânasıyla;

“—Nasıl savaşta onlardan korunmak için kalkan kullanıyorsanız, mânevî bakımdan da başınıza gelecek dertlerin ve belâların def olması, size gelmemesi zarar vermemesi için şunları yapın.” demiş oluyor.

(*It'âmü't-taâm ve ityâbü'l-keâm*) “Yemek yedirmek ve sözü tatlı, hoş söylemek.” Kalkan buymuş.

“—Mânevî kalkan, insanı belâlardan koruyan çare neymiş?”

Ziyafet çekmekmiş, yemek yedirmekmiş; bir de tatlı konuşmakmış. Biz de eğer sıkıntılardan korunmak istiyorsak başımıza belaların yağmamasını istiyorsak cömert olacağız; konuya komşuya, arkadaşlara ziyafet çekeceğiz, evimizde misafir bulunduracağız. Misafiri seveceğiz. Büyüklerimiz sofraya misafirsiz oturmamaya gayret ederlermiş; mümkünse biz de öyle yapacağız.

“—Ey Abdülmuttalib oğulları! Yemek yediriniz ve sözü güzel söyleyiniz.” diye tavsiye etmiş.

Efendimiz bu tavsiyeyi çok yapıyor. Medine-i Münevvere'ye hicret ettiği zaman da ilk söylediği sözlerden birisidir. Tavsiyesi bu tarzda. Onun için dilimize sahip olalım, tatlı dilli olalım. Şu andan itibaren söz verelim:

“—Söz, inşaallah bundan sonra tatlı dilli olacağım, mümkün olduğu kadar sabırlı olacağım, kötü söz söylemeyeceğim, ağır söz konuşmayacağım, gıybet dedikodu etmeyeceğim.” diye.

Söz vermiş olalım, şu andan bu hadisi dinlediğimizden itibaren hepimiz tatlı dilli olalım.

Bir de mümkün olduğu kadar evimize misafir kabul edici, cömert kimse olalım. Soframız dostlarımıza açık olsun. Yedirelim. Yunus Emre bu işleri ne güzel anlamış, Allah rahmet eylesin:

Dürüş, kazan, ye yedir.

Bir gönül ele getir,

Bin Kâbe'den yeğrekdir

Bir gönül imâreti...

“Çalış, çabala, kazan, kendin de ye, eş dostuna da ziyafet çek, yedir. Bir gönül ele getir. Bir kimsenin gönlünü yapmaya, duasını almaya çalış.” diyor.

Hakikaten de öyle yaparlarmış:

İbn-i Batuta diye bir Arap seyyahı var. Sekizinci hicrî asırda bizim Anadolu'ya da gelmiş, bizim şehirleri epeyce dolaşmış. Tabi kendisinin bindiği bir hayvanı var, arkasında da köleleri var; bir de kendisine hediye edilen eşyaların taşındığı hayvanlar var. Denizli şehrine girer girmez pala bıyıklı, şalvarlı, kuşaklı, babayığit bir adam atının yularına yapışmış. Öbür taraftan da bir başka babayığit gelmiş, o da öbür tarafa yapışmış:

“—Eyvah!” demiş, “Yandık. Benim arkadaki bineklere yüklenmiş olan mallar gidecek. Canım da mı gidecek. Ne olacak?” diye korkmuş.

İkisi münakaşa ediyorlar. O Arap seyyahı da, Türkçe bilmediği için neticeyi merakla bekliyor.

Hadise şuymuş:

Bir tanesi, “Hoş geldin!” diye misafiri hemen alıyor, yakalıyor;

“—Bizim tekkeye buyur, orada ağırlayalım. Otur kalk, ye iç!” diyor.

Fakat öteki adam da o bölgenin sahibi olan kimseymiş; o da geliyor diyor ki:

“—Olur mu böyle yahu! Mıntıka bizim mıntıkamız iken bizim bu kardeşimizi ağırlamamız, misafir etmemiz gerekirken, sen alıp öbür tarafa götürüyorsun. Bizim ağırlamamız lazım!” diyormuş Sonunda öyle olduğu anlaşılıyor.

Anadolu’da Selçuklular zamanında “ahîler” dediğimiz teşkilat var, “fütüvvet teşkilatı” var. Gündüz mesleki çalışma yaparak alınının teriyle kazanırlarmış. “Elinin emeğini yemek en hayırlı kazanç” olduğundan böyle kazanırlarmış. Kazançlarıyla yiyecekleri içecekleri getirirlermiş; hem kendileri yermiş, hem de misafirleri ikramlara gark ederlermiş.

Meşhur bir teşkilat, Anadolu’nun her şehrinde varmış. Camiler yapmışlar, hayırlar yapmışlar; Bursa’da, Ankara’da, Eskişehir’de, Denizli’de, Egridir’de, Burdur’da, Isparta’da... Selçuklular zamanının ve Osmanlılar’ın ilk devirlerinin meşhur teşkilatı. Hatta onlar imparatorluğun çekirdeğini, temelini teşkil etmişler. Cömertlik böyle yaygınmış.

İnşaallah biz de kardeşlerimizi soframıza davet etmekte yarışalım, birbirimizle tatlı konuşalım. Yemek yedirdi mi samimiyet fazla oluyor, tatlı konuştuğu zaman da samimiyet fazla oluyor.

“—Bütün bunların hepsinden gaye nedir?”

Bir gönül ele getirmektir. Yani gönül kazanmaktır, kalp kazanmaktır, dost edinmektir. Gaye, Allah'ın rızasını kazanmaktır. O bakımdan inşaallah hep beraber öyle çalışalım!

d. Tevbe Edince Allah Affeder

Dördüncü hadîs-i şerîfe geldik:

Bu hadis-i şerîf Hz. Âişe Validemiz'den rivayet edilmiş. Birinci hadîs-i şerîfin ilk cümlesi gibi.

Peygamber SAS Efendimiz, muhatabı olan Hubeyb isimli sahabiye şöyle diyor:⁴

لَا خُبَيْبُ كَلَّمَا أَذْنَبْتَ فَتُبْ قَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ
إِذْنُ تَكْثُرُ ذُنُوبِي قَالَ عَفْوُ اللَّهِ أَكْثَرُ مِنْ ذُنُوبِكَ يَا

خُبَيْبُ بْنُ الْحَارِثِ

(الحكيم و الباوردي عن عائشة)

RE. 496/4 (*Yâ hubeybü, küllemâ eznebte fetüb! Kàle: Yâ rasûla'llah! İzen teksür zünûbî? Kàle: Afvu'llàhi ekserü min zünûbike yâ hubeybi'bne'l haris!*)

(*Yâ hubeybü*) “*Yâ Hubeyb, (küllemâ eznebte fetüb)* bir günah işlediğin zaman tevbe et! Ne zaman günah işlesen tevbe et!” diyor. (*Kàle*) O da o zaman: (*Yâ rasûlallah! İzen teksür zünûbî*) “*Yâ Rasûlallah! Günahlarım çok olur.*” diyor.

⁴ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.122, no:4854; Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı İsfahan*, c.V, s.372, no:40076; Taberânî, *Dua*, c.I, s.503, no:1806; İbn-i Esir, *Übdü'l- Gâbe*, c.I, s.170; İbn-i Abdilber, *el-İstîab*, c.I, s.81; Hz. Aişe RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.220, no:10247; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXIII, s.224, no:258887.

“Çok günah işledim, ne olacak?” deyince, (Kàle) Peygamber Efendimiz cevabında şöyle buyurmuş:

(*Afvu’llàhi ekserü min zünûbike yâ hubeybü’bne’l hâris*) “Yâ Hubeybe’bne Hâris! Allah’ın afv u mağfiret etmesi, senin günahlarından daha geniştir, daha çoktur.” diye babasının adıyla, resmi bir hitapla hitap etmiş.

Hani “beyefendi” falan deriz ya... “Hiç de senin dediğin gibi değil beyefendi hazretleri!” deriz ya, resmi bir eda takınarak.

“—Ey Haris oğlu Hubeyb! Bil ki Allah’ın rahmeti, mağfireti, affı senin günahından daha geniştir.”

“—Ne olacak?”

“—Ne kadar çok olursa olsun, tevbe edince affeder. Allah ondan âciz mi kalır? Allah’ın affı daha geniş.” buyurmuş.

O ilk hadîs-i şerîfteki mâna gibi bu da onun için. Tabii Hubeyb’in dediği gibi “Madem affolunuyormuş o halde günah işleyelim.” diye işi tersinden anlamayalım! Yapılmış günahlarımıza tevbe edince affolunduğunu anlayalım!

e. Fâtiha Sûresi’nde Şifâ Vardır

Beşinci hadîs-i şerîf:

Câbir RA’dan rivayet edilmiş. Efendimiz bu râvîye buyurmuş ki, Allah şefaathlerine nâil eylesin:⁵

⁵ Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.II, s.449, no:2367; Câbir ibn-i Abdullah Ra’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.I, s.559; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XXIII, s.218, no:25875.

يَا جَابِرُ أَلَا أُخْبِرُكَ بِخَيْرِ سُورَةٍ نَزَلَتْ فِي الْقُرْآنِ
فَاتِحَةُ الْكِتَابِ فِيهَا شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ

(مب. عن جابر)

RE. 496/5 (*Yâ câbir, elâ uhbiruke bi-hayri sûretin nezelet bi'l- kur'âni, fâtihatü'l-kitâbi, fîhâ şifâün min külli dâin*)

(*Yâ câbir*) “Ey Câbir, (*elâ uhbiruke bi-hayri sûretin nezelet bi'l- kur'âni*) Kur'an'da inmiş olan surelerin en hayırlısını sana haber vereyim mi? (*Fâtihatü'l-kitâbi*) *Fâtihatü'l-kitâb* ismiyle anılan Fâtiha Sûresi en hayırlı sûredir. (*Fîhâ şifâün min külli dâin*) Bu sûrenin içinde her hastalığa karşı şifa vardır.”

Birisi hastalandı; Fâtiha'yı okuyun, üfleyin! Kendisi okusun, kendisi üflesin! Okusun, suya üflesin, içsin! Bu sûrenin kendisinde o hayır, o şifa, o bereket vardır.

Başka zamanlarda da anlattığım bir hikâyeyi tekrar size hatırlatayım:

Sahabeden (*rıdvânu'llâhi aleyhim ecmaîn*) bir grup, askerî bir hareket için seyahate gitmişlerdi. Seyahate gittikleri yerde onları ağırlamadılar. Çölde bir vahaya geldiler. Çöldeki şahıslar; oradaki kabile mensupları onları çadırlarına almadılar, yemek vermediler, su vermediler, ağırlamadılar. Onlar da gittiler, kenarda kumların üstüne yattılar.

Geceleyin içeriden bir feryat, vaveyla duyuldu. Vahadan, o çadırların olduğu yerden bir cariye çıktı, bunların yanına geldi:

“—Bizim kabilenin başkanını zehirli yılan soktu. İçinizde tedavi bilen bir kimse var mı?” diye sordu.

Sahabeden biri çıktı, dedi ki:

“—Ben biliyorum, tedavi yaparım.”

Yılan sokmuş olduğu için adam şişmeye başlamış. Yılanın zehiri de öldürücü bir zehir; yani adam ölecek. Gitti, bir okudu; adamın şişi indi, hastalığı iyi oldu, kurtuldu. Onun üzerine o şahsa bir sürü koyun verdiler. O şahıs Medine-i Münevvere’ye geldiği zaman Peygamber Efendimiz ona sordu:

“—Neyi okudun?”

“—Yâ Rasûlallah! Fâtiha’yı okudum.” dedi.

Fâtiha’yı okumuş. O Fâtiha’nın bereketine yılan sokması bile iyi olmuş durumda... O bakımdan sizin de hatırlınızda olsun, hastalarınıza Fâtiha Sûresi’ni okuyun, üfleyin, Allah’ın lütf u keremiyle şifa olur.

f. Lâ Havle ve Lâ Kuvvete’ye Devam Edin!

Altıncı hadîs-i şerîf:

İbn-i Mâce, Taberânî ve diğer kaynaklar rivayet etmiş.

Peygamber SAS râvîye hitaben şöyle buyurmuş:⁶

⁶ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.XI, s.275, no:3816; Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.IV, s.32, no:3565; Şeybânî, *el-Âhâd ve’l-Mesânî*, c.IV, s.235, no:2394; Taberânî, *Dua*, c.I, s.475, no:1661; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.V, s.356, no:8524; İbn-i Abdilber, *el-İstiâb*, c.I, s.92; Mizzî, *Tehzîbü’l-Kemâl*, c.V, s.320, no:1060; Ebû Nuaym, *Hilyetü’l-Evliyâ*, c.I, s.357; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.III, s.109, no:369; Hâzîm ibn-i Harmele RA’dan,

Kenzü’l-Ummâl, c.I, s.455, no:1965; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XXIII, s.223, no:25885.

يَا حَازِمُ بْنُ حَرْمَلَةَ أَكْثَرُ مِنْ قَوْلٍ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ
إِلَّا بِاللَّهِ فَإِنَّهَا كَنْزٌ مِنْ كُنُوزِ الْجَنَّةِ

(د. حل. عن حازم بن حرملة)

RE. 496/6 (*Yâ hâzimü'bni harmelete, eksir min kavli lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh; feinnehâ kenzüm min künûzi'l-cenneh.*)

(*Yâ hâzimü'bni harmelete*) “Ey Harmele oğlu Hâzim! (*Eksir min kavli lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh*) *Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh* sözünü çokça söyle; (*feinnehâ kenzüm min künûzi'l-cenneh*) çünkü o cennetin hazinelerinden bir hazinedir.”

Siz de biz de inşaallah bunu çok söyleyelim!

(*Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh*) sözünün birçok tesiri vardır. Bu cümle; söyleyen insanın üzerinde mânevî birtakım tesirler meydana getirir ve en aşağısı iç sıkıntısı olmak üzere birçok derde, sıkıntıya çare olur.

Hadîs-i şerîflerden biliyoruz; hem Arş'ın hazinelerindendir, cennetin hazinelerindendir; hem de insanın sıkıntılarını def eder, dertlerine deva olur. Onun için *Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh* sözünü çokça söyleyin! O zâta da Peygamber Efendimiz tavsiye etmiş. Sizler de söyleyin!

Mânası şudur:

(*Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh*) “Hiçbir kuvvet yoktur ki hepsi Allah'ın elinde olmasın. Onun dışında başka bir güç kuvvet sahibi yoktur.

Allah ne dilerse onu yapar, istediğini ihsan eder, duayı kabul eder.” gibi mânası var.

Bu, imanın temellerinden birisidir; cennetin hazinesi olması ondan oluyor. Biz mü’min kullar olarak buna inanacağız ve inancımız bu sağlam temele dayalı olacak.

Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi’llâh, hiç kimse bir şey yapamaz evvelallah! Cümle cihan halkı gelse, bana bir şey yapamazlar; çünkü gücü kuvveti yapan, yaptıran Allah-u Teâlâ Hazretleridir. Güç kuvvet onun elindedir. Ben ona iltica ettim mi düşman zarar vermez.” diye inanıp sağlam duracağız.

Yapacağımız hayrı yapacağız, hayırdan geri durmayacağız. Korkmayacağız, düşmandan çekinmeyeceğiz, sakınmayacağız. “Başımıza bir dert, üzüntü gelir.” diye ürkmeyeceğiz. Yapmamız gereken vazifeyi korkmadan yapacağız.

(Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi’llâh) deyip Allah’a tevekkül etmek, imanın temellerinden birisidir. Hepimizin bu zihniyette olmamız lazım. Çok yanlış zihniyetlere sahip olmuşuz.

Adam beş vakit kılıyor. Meselâ bizim bakkal; Ankara’da, mahallede beş vakit camiye gelir, iyi bir insan. Kızı bizim kızla kursa gitti. Kendisi iyi bir insan, biliyoruz; fakat içki satıyor. “—Niye içki satıyorsun? Satmasana!” diyebiliyoruz ona.

Diyor ki:

“—Ne yapayım? Müşteri gelmiyor, kazancım az oluyor, muhtacım, müşteriyi celbetmek için mecburum.”

Olmaz! Müşteriyi gönderen Allah, kazancı veren Allah, Rezzâk Allah. Onun için hiç çekinmeyecek, “Olmaz!” diyecek, bitecek.

İnsanlar günahları işlerken:

“—Efendim, işte şunu yaparsam şöyle olur da, böyle olur da...” bir sürü bahaneler ileri sürüyorlar.

Misal vermeyeyim; versem de olur ama bir sürü bahaneler ileri sürüyorlar, çekiniyorlar:

“—Ne yapayım işte... Viran olası hânede evlâdu iyâl var. Çoluk çocuğum var, mecburum kazanmak zorundayım.” gibi.

Sen Allah’a tevekkül et! (*Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi’llâh*) de, sapasağlam yürü. Oradan bir zarar gelse bile Allah sana getirtmezse getirtmez, o zararın sana faydası vardır. Oradan ayrılırsın; başka bir yerde, daha hayırlı bir şeye erersin.

“—Adam dobra dobra müslümanca hareket etti. Farz edelim; başına bir sıkıntı geldi, işinden atıldı.”

Atılsın. Hayırsız olduğu için Allah o kapıyı kapar, bu tarafta başka kapı açar, daha hayırlı olur. Çünkü insanın rızkı değişmez.

Geçen gün hadîs-i şerîfte okudum. Peygamber Efendimiz SAS Efendimiz buyuruyor ki:

“—İnsan rızkından kaçsa firar etse, ölümden kaçar gibi nasıl, nereye kaçarsa kaçsın, ölüm insanı gelip buluyorsa, ölecekse Azrail’den kaçmak mümkün olmuyorsa; rızkı da gelir, onu bulur.” diyor.

Rızkından firar etse, kaçsa bile rızkı onu bulur. Hata etmesi, gelmemesi, eksik kalması, şaşırması, postada gecikmesi yok bu işin, mutlaka gelir. Onun için helâlini isteyeceğiz.

“—Bu işten ayrılırsam halim ne olur?”

Ayrıl ya! Haramsa, gönlün mutmain değilse ayrıl! Çarşıda hamallık yapsan o kadar parayı alırsın. Ama Allah muhakkak başka kapı açar.

Bir kapıyı bend ederse, bin kapıyı eyler güşad.

[Hazret-i Allah'tır mâlik ü müfettihü'l-ebvâb...]

“Bir tanesini kapatırsa, bin tane başka hayırlı kapı açar.” Daha iyi olur. Sen onu illâ iyi sanıyorsun, o işin peşinde koşturuyorsun ama Allah'ın sana nasib ettiği öteki şey daha iyi olur.

Onun için (*Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh*) sözünü söyleyelim; o sözün taşıdığı mânâyı da kalbimize yerleştirelim. Dilimizle sözü söyleyeceğiz tamam da yalnız o mânâyı da gönlümüze yerleştirelim, imanımızın temeli olsun:

(*Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh*) “Allah'tan başka güç kuvvet yoktur.”

Cümle cihanın halkı bir insanın başına üşüşseler, yardım etmeye kalksalar, Allah zelîl etmişse azîz edemezler. Öldürmeyi murat etmişse yaşatamazlar. Yaşatmayı murat etmişse öldüremezler. Bunun misalleri çok:

Koca bir belde ahalisi İbrahim AS'ı öldürmek istediler, ateşte yakmak istediler. Ateş yaktılar, elleri bağlı, kolları bağlı ama öldüremediler.

Gördüğü rüya üzerine, Firavun, küçükken Mûsa AS'ı öldürmek istedi, öldüremedi. Allah onu kendisine, kendi sarayında beslettirdi, kendi sarayında büyüttürdü. Ondandır sonra da ordusuyla peşinden gitti, yine öldüremedi. Kendisi öldü, kendisi boğuldu, Musa AS kurtuldu. Bütün Peygamberlerin hayatlarında, eski ümmetlerin mâcerâlarında ibretler hep gözümüzün önünde...

Allah dilemedi mi, bir şey olmaz. Allah'ın dilediği olur. *Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billah*'tır. Onun için sapa sağlam Müslümanlığımıza bakacağız. Rızık hesabı, dünya hesabı, para hesabı, pul hesabı, mevki hesabı... Sen, "Şuna erişeyim!" diye bir hesap yaparsın. Allah bir başka hesap yapar, umduğunun tam tersi olur, tepetaklak aşağıya gidersin.

Öteki kul da Allah rızası için bir hareket yapar, "Hiç istemiyorum." der, Allah bir döndürür, lütfu ona yöneltir, ona ihsan eder. Onun için Allah'a kul olacağız.

Sen dünya istersin; ama Allah, sevdiği kulu dünyadan sakınırmış. Çünkü dünyalığa sahip oldu mu zengin olacak. Zengin oldu mu keyfe dalacak. Keyfe daldı mı vazifelerini yapmadı mı günaha girecek. Sen dünyadan mevki makam istersin, Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

"—Bir insan bir dünya makamına çıkarsa, Allah onu muhakkak ahiret makamından bir aşağıya indirir."

Sen makam istiyorsun ama ahiretine zarar oluyor. Onun için en iyisi teslim olmak, en iyisi (*Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh*) demek. “Allah ne dilerse, onun yaptığı iyi...” demek; cesur, çalışkan, fedakâr olmak, ahiret hesabı yaparak işini yürütmek, dünya hesabı yaparak değil.

“—Çocuğum çok para kazansın, sıkıntı çekmesin!” diye bir mektebe götürüp veriyorsun; dinsiz imansız yetişiyor, başına belâ oluyor, sana kan kusturuyor.

Öbür tarafta; “Çocuğum müslüman yetişsin!” diye çocuğunu bir başka tarafa veriyor. O oradan —Allah zekâ vermiş, akıl vermiş, fikir vermiş— ilerleyip, öteki adamın istediğinden daha âlâ, daha yüksek bir yere çıkıyor. Allah çıkarıyor.

O bakımdan Allah’a iyi kulluk etmeye bakalım, (*Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh*)’ın mânâsını yaşayalım!

g. Cebrâil AS’ın Yardım Etmesi

Yedinci ve sonuncu hadîs-i şerîf:

Peygamber SAS Efendimiz, Hassan ibn-i Sâbit RA’a hitaben söylemiş:⁷

⁷ Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.II, s.29, no:1209; Berâ’ ibn-i Âzib RA’dan.

Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.III, s.98; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XII, s.17; Hassan ibn-i Sâbit RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.III, s.580, no:7995; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.23, s.228, no:25897.

يَا حَسَّانُ اهْجُ الْمُشْرِكِينَ وَجَبْرِيلُ مَعَكَ إِذَا حَارَبَ
أَصْحَابِي بِالسِّلَاحِ فَحَارِبُ أَنْتَ بِاللِّسَانِ

(خط. کر. عن حسان بن ثابت)

RE. 496/7 (*Yâ hassanü, ühcü'l-müşrikîne ve cibrîlü meake; izâ hârabe ashâbî bi's-silâhi, fehârib ente bi'l-lisân.*)

Hassân ibn-i Sâbit RA bir şairdir. Peygamber Efendimiz'i şiirle müdafaa ederdi. Çünkü müşrikler şiir yazıp Peygamber Efendimiz'i hicv ederlerdi, müslümanları alaya alırlardı; bu da onlara cevap verirdi. O zaman şiir, şimdiki basın gibi.

Nasıl şimdi basında, gazetede, birisinin aleyhine bir kara çalıyor, aleyhte yazı yazıyor, tepetaklak ötekisini bir methediyor, bir malı bir reklam ediyor; bakıyorsun mal satılıyor. O zaman için reklam ve propaganda vasıtası... O zaman baskı aletleri yoktu; gazete, matbaa, kitap yoktu.

O zaman Suudi Arabistan yarımadasının reklam ve propaganda aleti şairlerdi. Şairler çıkar; tekerlemeleri, şiirleri güzel söylerlerdi, herkes etraflarına toplanırdı:

“—Vay be! Ne güzel söz söyledi ya, bir daha söylesin bakalım, dur şurasını ezberleyeyim bakalım!” diye şairlerin şiirlerini ezberlerlerdi, kabilelerine gidip onları söylerlerdi.

“—Duydun mu falanca şair şöyle söylemiş.” diye namları yürürdü, kabileler arasında şiirleri okunurdu.

Müslümanlık çıkınca başladılar müslümanların aleyhinde şiirler yazmaya, Peygamber Efendimiz'i kötülemeye. Peygamber Efendimiz de o zaman müslüman olanlara:

“—Siz de bunlara cevap verin, bunların sözlerini karşılayın!” dedi.

Demek ki, Müslümanlar da silaha silahla mukabele edecekler; hangi vasıta ile kendilerine zarar verilmeye çalışılıyorsa ona mukabil vasıta ile cevap vermeye geçecekler. Bugünün reklam ve propaganda vasıtası radyodur, televizyondur, gazetedir, mecmuadır, matbaadır, kitaptır.

Nasıl solcular ilk önce Millî Eğitim'den başladılar? Nasıl yazarlar ilk önce ahlâkımızı bozmak için hücumla geçti? Nasıl çevremizde kültür savaşı oluyor? Nasıl Avrupa'nın hain yazarları Peygamber Efendimiz'in hayatını yazarken çarpıttılar, İslâm tarihini yazarken çarpıttılar?

Buradaki hainler, onların eserlerini terceme ettiler, onları okuyan insanlara nasıl dinî bakımdan sarsıntı geçirttilerse, biz de kalemimizle, matbaamızla, kitaplarımızla, defterlerimizle, mecmualarımızla, gazetelerimizle, radyolarımızla, televizyonlarımızla mukabil neşriyat yapmalıyız.

Geçen gün Reşat Nuri Güntekin'in TRT'de *İstiklâl* isimli filmini seyrettim. Daha önce Cumhuriyet bayramlarında, *Bir Millet Uyanıyor* diye bir film seyretmiştim. Askerî şeyler, kahramanlık filmi diye yapmışlar, TRT'de de Cumhuriyet Bayramı münasebetiyle halka gösteriyorlar. Bir kere çoluk çocuk seyrettiği zaman utanacak sahneler var. Yani buna akılları

mı ermiyor? Aptallar mı? Ne biçim şeyler, insan bunu nasıl yapar? Sen filmin içine bir genelev sahnesini nasıl koyarsın? O TRT'nin sansür kurulları ne iş yapar?

Kahramanlık filmi olduğu için bunu halkımız seyredecek; çocuk seyredecek, büyük seyredecek, bu nasıl olur? Bayağı genelev patronu var, kapı açılıyor, müşteri geliyor, içeride içki içiliyor, "Üst kata buyurun!" deniliyor; tam genelev.

Nasıl olur? Akıl mı yok? Mantık mı yok?

Ne lazım?

O halde Müslümanların radyo, televizyon, gazete, mecmua, dergi, kitap, basın yayın, kültür meseleleriyle çok yakından ilgilenmesi lazım muhterem kardeşlerim! Çünkü sen evlâdını bir okula teslim ediyorsun, o çocuk yetişiyor; zıpır yetişirse yandın. Bir zıpır yetişti mi dinsiz, imansız, edepsiz, ahlâksız, soysuz bir kimse oldu mu, gitti işte. Senin ona harcadığın milyarlar, Türkiye'de bir gencin yetişmesi için her okulda her yıl yapılan masraflar, yediği ekmekler... Fırınlarca ekmek yedi. Şu kadar masraf oldu; bu kadar giyim, bu kadar kuşam. Sonunda bu adam memleket haini olursa, zalim olursa, veyahut kıymetsiz bir insan olursa, bize hizmet etmeyen bir kimse olursa, karşı tarafa ajan olursa o zaman yandık.

O bakımdan yetiştirmeye çok dikkat etmeliyiz. Bunu inşaallah makale olarak da yazacağım. Son derece yanlış; halkın eğitiminde böyle şeyler olmaz. Halkın eğitiminde müstehcen kelime

bile kullanılmaz ki. Bir kere öğrettin mi çocuk onu kapar. Bütün sözlerin hepsini bir tarafa bırakır, o müstehcen sözü kapar; gider, misafir geldiği zaman onu söyler. Sen öğretmedin ama o onu duydu, öbür tarafta onu söyler muhterem kardeşlerim.

Halkın eğitimi ince bir iştir; edepli, terbiyeli, dinli imanlı; soyunu, tarihini, mazisini, örfünü, âdetini bilen insanlar bu reklam filmlerini filan çevirmeli.

Elli sene önce kadın, nişanlısıyla aynı masada oturuyor. Ya bu filme kargalar bile güler. Eskiden nişanlısının burnunun ucunu görmezdi. Annesi görürdü, nişanlardı, düğün günü görürdü. Bunların haberi yok.

Eskiden kadınlar çarşıda pazarda dolaşmazdı. Saçları arkadan çıkmış, önden çıkmış, üstüne bir tülbent takmış. Eskiden öyle baş örtülmezdi. Nişanlısıyla göz göze bakışmazlardı. Bilmiyorlar, milleti tanımıyorlar, milletin ne istediğinden haberleri yok.

Neden? Kabahat senin, kabahat benim; arzumuzu belirtmiyoruz. Kültür meseleleriyle ilgilenmemiz lazım, örfümüzü âdetimizi korumamız lâzım. Dünyada başka bir Türkiye daha varmı?

İslâm ülkeleri kendi kültürlerine sahip olacak. İngiliz, Rus, Fransız, İtalyan kültürünü yenmek için kendi kültürümüzün sahibi volacağız. Nasıl Hassan ibn-i Sâbit'e bu hadîs-i şerîfte Peygamber Efendimiz vazife vermişse biz de kültür çalışmalarında vazife alacağız.

Onun için dergiler çıkarıyoruz. Fırsat bulsak, imkân bulsak, para bulsak gazete çıkarırız. Vakit bulsak yayınevi, müstakil radyo yayını çıkarırız. “Yarın öbür gün” deniliyor, beş on sene sonra mı olur? İki sene sonra mı olur? “Televizyon kanalları özel şirketler tarafından hazırlanacak.” deniliyor.

Ben de istiyorum benim bir özel kanalım olsa, ben de bak ne güzel filimler yaparım. Ne güzel programlar hazırlarım, herkes benim programımı izler. Herkes bana abone olur. Çünkü ben halkımın içinden geliyorum, halkımın ne istediğini biliyorum. Böyle uydurma şeylerle halkı kan ağlattırmam!

Çoluk çocukla oturmuş, aile seyredip duruyorken getiriyor genelev sahnesini karşısında bayağı genelev yani mecazî filan söylemiyorum onu film olarak getiriyor. Bir de kahramanlık filmiymiş.

Onun için bak ne demiş Peygamber Efendimiz, dikkatinize sunuyorum:

يَا حَسَّانُ اهْجُ الْمُشْرِكِينَ وَجِبْرِيلُ مَعَكَ إِذَا حَارَبَ
أَصْحَابِي بِالسَّلَاحِ فَحَارِبُ أَنْتَ بِاللِّسَانِ

(*Yâ hassanü*) “Ey Hassan, ey şairim! (*Ühcü'l-müşrikîne*) Müşrikleri hicvet; müşrikler aleyhinde şiir yaz, onların yanlışlıklarını bildir; (ve *cibrîlü meake*) ve Cebrâil de senin yanındadır, korkma!”

“—Cebrâil AS seni te’yid eder, senin aklına kelimeleri getirir, kafiyeye, vezne uygun düşürür, güzel şey yazarsın. Meraklanma Cebrail senin yanında; onlara cevabı ver. Çünkü onlar puta tapıyorlar, Allah’ın dinine karşı çıkıyorlar, Peygamberine harp ilan etmişler, sen onlara cevabı yaz!” diyor ve arkasından buyuruyor:

(*İzâ hârabe ashâbî bi’s-silâhi*) ““Diğer sahabelerim müşriklerle silah ile harp ederlerken, (*fehârib ente bi’l-lisân*) sen de dilinle harp et!”

Demek ki, dille yapılan savaş da bir savaşmış, kalemle yapılan savaş da bir savaşmış.

Bu konuda başka bir rivayet şöyle: İmam Buhârî’nin, Müslim’in ve daha başka kaynakların rivayet ettiğine göre Peygamber SAS Efendimiz Hassân ibn-i Sâbit isimli şair sahabiye şöyle buyurmuş:⁸

أُهْجُ الْمُشْرِكِينَ فَإِنَّ رُوحَ الْقُدُسِ مَعَكَ قَالَهُ لِحَسَّانَ

(ط. حم. خ. م. ن. ع. عن البراء)

⁸ Buhârî, *Sahîh*, c.IV, s.1512, no:3897; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.298, no:18665; Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.II, s.49, no:1209; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.V, s.273, no:26020; Neseî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.V, s.80, no:8295; Hatîb-i Bağdâdî, *Tarih-i Bağdad*, c.XIV, s.31, no:7371; Taberî, *Tehzîbü’l-Âsâr*, c.II, s.410, no:527; Berâ ibn-i Âzib RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.XI, s.1023, no:33250; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.X, s.224, no:9478.

RE. 154/2 (*Ühcü'l-müşrikîne feinne ruha'l-kudüsi meake, kàlehû li-hassân.*)

(*Ühcü'l-müşrikîn*) “Müşriklerin İslâm aleyhindeki yalan dolan, iftira dolu hicviyelerine, kötü şiirlerine, kötölemelerine, karalamalarına, taşlamalarına sen karşılık ver, onları cevaplandır! Müşrikleri hicveyle!.. (*Feinne rûha'l-kudüsi meake*) Çünkü, Rûhü'l-Kudüs senin yanında, seni destekleyecek!” diyor Peygamber Efendimiz.

Rûhü'l-Kudüs, Cebrâil AS'ın sıfatıdır, lakâbıdır. Yâni Cebrâil AS Peygamber SAS Efendimiz'in hitab ettiği bu şair sahabisini destekleyecek, cevapları güzel versin diye...

Ben sevindim. Çok seviniyorum, haber geliyor:

“—Hocam! Senin mecmuanı okudum, uyandım, doğru yola geldim, gerçekleri görmeye başladım.”

Ne güzel! Seviniyorum. Uyanmış, ciddiyete sahip olmuş, işe gitmeden önce din kitaplarını okuyormuş, kültürünü arttırıyormuş, iş vakti gelince işe gidiyormuş. Gayet kaliteli, gayet kültürlü bir insan haline gelmiş.

Muhterem kardeşlerim! O bakımdan Peygamber SAS Efendimiz'in Hassan ibn-i Sabit'e; “Hadi bakalım şiir söyle, müşriklere cevap ver!” dediği gibi, biz de kâfirlere cevap vereceğiz. Cevap vermek zorundayız.

Peygamber Efendimizin sünneti ile alay ediyorlar. Çok hanım almasıyla alay ediyorlar. Çok hanım almasını bir kusur, kabahat gibi gösteriyorlar. Sanki Peygamber Efendimiz hak peygamber değilmiş gibi gösteriyorlar.

Peygamber Efendimiz delikanlılık çağlarında kendisinden 15 yaş büyük bir kimse ile evlendi. Hiç öyle güzel kız ve sâire peşinde koşmadan, Hz. Hatice Vâlidemiz'le evlendi. Vefat edinceye kadar sadece onunla beraber evlilik yuvasını sürdürdü. O vefat ettikten sonra da ömrünün sonuna kadar öteki vâlidelerimizin yanında Hz. Hatice'yi hürmetle, sevgiyle yâd etti. "Onun durumu başkaydı, onun hali başkaydı." diye yâd etti.

Yaşlandıktan sonra, kocasız kalmış filanca kimseyi "Peki bu da eşim olsun." diye yanına aldı, filancayı aldı. Peygamber Efendimiz'in evliliklerinde hikmetler var. Yani en güzel insanları almış değil. Hikmete mebni, bir sebebe mebni almış.

Şimdi solcular; Peygamber Efendimiz çok evlendi, küçük yaşlı kimseyle de evlendi filan diye onu bizim aleyhimize bir şey olarak, yani "Sizin dininiz hak din değil." demeye getiriyorlar açıkçası...

Şu anda silahlı savaş yok, kültür savaşı var. Biz de burada vazifemizi bileceğiz, destekleyeceğiz, çalışacağız, uğraşacağız.

Yirminci yüzyılın İslâmî çalışma sistemi budur muhterem kardeşlerim. O zaman şiirleymiş. Eğer şimdi de şiirle olsa, ben oturur şiir yazarım. Evelallah yazmışlığım da var, gücüm de yeter ama şimdi şiirle uğraşacak zaman değil.

O zaman, “Sen şiirle cevap ver!” demiş Peygamber Efendimiz. Şimdi basın çok önemli... Bunun önemine dikkatinizi çekerim. Siz de hepiniz bu hususta yardımcı olun!

Allah hepinizden razı olsun. Dünya ve ahiretin hayırlarına cümlelerinizi, cümlemizi erdirdin...

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

01. 11. 1987 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

